

udtales til dem ved denne officielle Hædersgave.

Det maa betragtes som en Selvfølge, at alle er villige til at støtte Lovforslagets Gennemførelse, og paa min Gruppens Vegne kan jeg tilsige det Støtte til den hurtigst mulige Gennemførelse.

Johansen: Da der i 1906 blev vedtaget en Lov om en livsvarig Hædersgave til Krigerne i Trearskrigen, var Meningen den, at naar der var gaaet 50 Aar, skulde Deltagerne i Krigen 1864 ogsaa have en Hædersgave, men Rigsdagen veg tilbage i 1906, fordi der vilde medgaa et for stort Beløb, dersom man ogsaa skulde have Krigerne fra 1864 med. Siden da har vi faaet en hel Del Skattelove, der giver rigeligt med Penge i Statskassen. Det blev fra forskellig Side sagt, at vi ikke vilde have Brug for saa mange Penge, men her er jo en Lejlighed, hvor man har Brug for nogle af dem. Jeg vil haabe, at de, der den Gang sagde, at der vilde komme saa rigeligt ind med Penge, vil faa Ret. Der kan vistnok blive Brug for Pengene, og skulde man endelig faa for mange, staar der jo en Del Folk udenfor, der haaber paa, at den nuværende Regering vil nedsætte Skatterne. Det glæder de sig til, og jeg vilde ogsaa være glad ved, om det kunde lykkes. I Aar har vi jo nu faaet forelagt et Finanslovsforslag med Overskud, det hele tyder paa en god Statshusholdning, saaledes at man gaar Fremtiden i Møde uden Bekymring i finansiel Henseende. Det er mig en stor Glæde, at vore Finanser nu er saa gode, at jeg kan anbefale et Forslag som dette om at yde Krigerne fra 1864 en Hædersgave. De har jo unægtelig i tidligere Tid staaet noget i Skygge for Krigerne fra 1848—49—50. Da disse vendte hjem, kom de med Sejrens Glans over sig, der blev strøet Blomster paa deres Vej, der blev bygget Æreporte og holdt Fester for dem. De fortjente det. Men da Deltagerne i Krigen 1864 kom hjem, var der Mismod hos Folk. Det var ikke, fordi Krigerne ikke havde gjort deres Pligt, langtfra, men de kom ikke med Sejrens Glans over sig, de havde maattet vige for to Stormagter, hvad der jo ikke er til at undres over. Naar man tænker tilbage paa Danevirke, paa, hvad den danske Hær dér havde maattet døje, paa den Udholdenhed, den havde lagt for Dagen, kunde det nok staa Side om Side med, hvad der præsteredes i 1848. Og tænker vi paa Dybbøl, havde Hæren sandelig ingen Skam af, hvad der skete dér.

Men nu er det en Glæde for os, for mange i alt Fald, at være med til at yde disse gamle Krigerne fra 1864 en Oprensning og en Hædersgave for, hvad de har lidt for vor store Sag, for at værne vor Grænse mod Syd. Jeg anbefaler, at Sagen gennemføres saa hurtigt som muligt ogsaa af de Grunde, som den højtærede Finansminister anførte. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget.

Theilmann: Ogsaa mine Partifæller og jeg ønsker at udtale vor Tilslutning til det foreliggende Lovforslag, og jeg skal derfor paa disses og egne Vegne give Forslaget min bedste og varmeste Anbefaling.

Trier: Jeg kan ligeledes paa mit Partis Vegne paa det varmeste anbefale, at dette Lovforslag føres igennem i den Form, i hvilken det nu foreligger. Jeg er ganske enig med den ærede første Taler i, at det er rigtigt, at man har valgt Formen af en Hædersgave, en Gave til alle dem, der har deltaget i Krigen. Hvis man havde givet den en anden Karakter, f. Eks. Karakteren af en Hjælp til dem, der trængte til en saadan, vilde man have forvansket Tanken i det hele og ogsaa gjort Brud paa den Takt, som er en nødvendig Forudsætning for Ydelsen netop af en saadan Gave.

Jeg tør maaske gaa ud fra, at Ordet „Mænd“ i § 1 opfattes i den videste Betydning, hvori det i Lovsproget kan opfattes, saaledes at hvis det skulde vise sig, at der er Kvinder, der i Krigens Tid har gjort Tjeneste i Hæren som Sygeplejersker eller paa lignende Maade, de da ikke bliver udelukket.

Harald Jensen: Navnlig de to første ærede Talere (Rambusch og Johansen) udtalte saa mange venlige Ord om de gamle Mennesker, som der her er Tale om at lovgive for, at jeg kan indskrænke mig til, idet jeg i Hovedtrækkene slutter mig til disse ærede Medlemmers Udtalelser, paa min Gruppens Vegne at anbefale Lovforslaget. Dog kunde jeg have ønsket, at de to Repræsentanter for Tingets største Partier i 1906 havde set noget mere venligt paa de gamle Folk fra 1864, saaledes at ikke saa mange af disse, som det vistnok har været Tilfældet, er døde i Nød og uden at faa den Oprensning, som det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Johansen) talte om. Jeg erindrer om, at jeg i 1906, da det viste sig uigennemførligt at ud-